

POSITIONES JURIDICÆ
DE
LEGATIS
IN GENERE,

QVAS

PRÆSIDE

VIRO *Nobilissimo, Amplissimo, Consultissimo,*
atque Excellentissimo,

DN. JOHANNE HENRICO
FELTZIO,

U. J. D. Pandect. & Juris Canonicus
Prof. Publ. Ordinario, Capit. Thomani
Canonico,

Ad diem vi. Februarij An. M DCC XX.

SOLENNITER defensurus est

JOSEPHUS HUMBERT,
METENSIS.

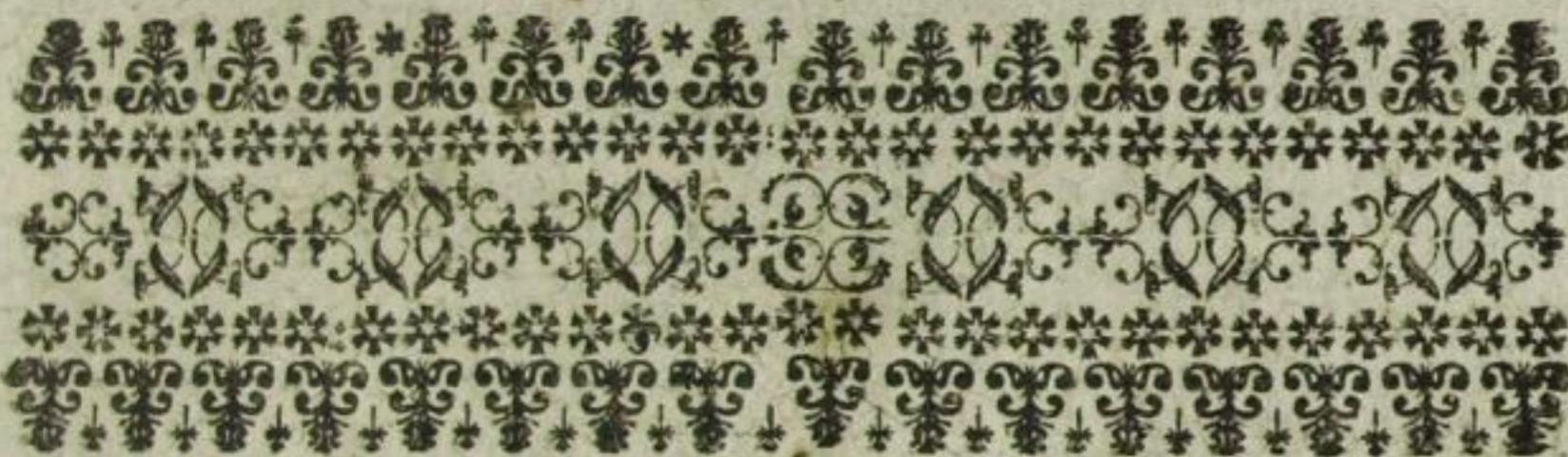
ARGENTORATI,
LITERIS JOHANNIS PASTORII.

jur. civ.

08, 22

1000

W
DEO,
PATRIÆ,
PARENTIBUS
ET
AMICIS.

THESES JURIDICÆ
DE
LEGATIS IN
GENERE.

Positio I.

Egatum est donatio quædam
à defuncto relicta, ab hære-
de præstanda.

I L

Illis & ab illis legari potest, cum qui-
bus est testamenti factio; in servis autem
metimur facultatem acquirendi ex capa-
citate dominorum corum.

A 2

III:

III.

Servo hæredis non potest legari; ratio est, ne in unam eandemque personam debitoris & creditoris jura concurrant.

IV.

Quæritur; utrum idem obtineat in filiofamilias Patre hærede instituto; responderemus negative.

V.

Relinquuntur legata ab omnibus, quibus defuncti judicio aliquid datur.

VI.

Res omnis legari potest, modo sit aut speretur fore in rerum natura, sitque in legatarii commercio, & adferat utilitatem legatario.

VII.

Legatum rei alienæ valet, si scienter relictum sit; & debetur res, si emptioni locus datur à domino, vel ejus æstimatio.

VIII.

VIII.

Legatum autem rei alienæ ignoranter relictum non valet, si extraneo legatum sit; secus, si personæ conjunctæ; tunc enim debetur res aut æstimatio, quia præsumitur testator, quod, etiamsi sciret esse alienam, legaret nihilominus ejusmodi personæ.

IX.

Cum soleat contingere, ut testator facto testamento diu vivat, & vel augeat, vel minuat legatum; augmentum vel decrementum prodest vel nocet legatario, nisi constet de voluntate contraria testatoris, modo tamen legatum sit rei propriæ. Si vero augmentum contingat in re aliena scienter legata, in qua dominus v. g. areae fecit ædificium, illud augmentum non, nec æstimatio ejus, pertinet ad legatarium.

X.

De jure antiquo multæ erant differen-

A 3

tiæ

tiae inter legata & fideicomissa particularia, tam in modo & forma, quam in effectu; hodie autem adhuc equidem est differentia in modo & forma, non tamen in effectu, quia in omnibus & per omnia sunt exæquata legata & fideicomissa particularia.

X I.

Si Legatum consistat in re certa in specie, statim transit dominium ipso jure post mortem testatoris absque aliqua traditione, & consequenter competit legatario rei vindicatio.

X II.

Ultra hoc autem, quod talis rei in specie Legatæ dominium transeat in legatarium, eique competit rei vindicatio contra quemcunque possessorem; competit ipsi quoque actio personalis & hypothecaria.

X III.

Error circa rem legatam in nomine proprio imposito ad beneplacitum non

vi-

vitiat legatum , modo constet de corpore,
vel , si nullum alium fundum habeat te-
stator.

XIV.

Si vero error contingat in nomine ap-
pellativo imposito Jure Gentium , vel
ipsam rei naturam significante ; vitiat lega-
tum, ut, si testator dicat, lego equum, cum
sit bos.

XV.

Legata, hæreditate non adita, non de-
bentur , sed requiritur pro eorum validi-
tate hæreditatis aditio.

XVI.

Hæreditate adita debentur legata , ad
quæ solvenda hæredes tenentur propor-
tione hæreditaria , sicut ad alia debita ex
contractu defuncti pro ea portione obli-
gantur, ita tamen, ut si aliquis eorum effi-
ciatur non solvendo, non onerentur alij.

XVII.

Revocatur Legatum vel expressè vel
tacite; expressè, quando testator pœnitentia

tia ductus revocat legatum in totum , vel pro parte in eodem Testamento vel Codicillis , tacite fit revocando ex tacita & conjecturata mente testatoris, quia legatum solo nutu & tacita voluntate potest adimi. Porro tacite revocatur legatum , si testator rem legataim in vita alienaverit, modo fiat titulo lucrativo alienatio: nam si fieret titulo oneroſo , & aliqua necessitate cogente, non videretur revocatum legatum, niſi per hæredem probaretur contrarium.

XVIII.

In dubio semper præsumitur, alienationem fieri ex necessitate.

